

- Az Úrnak nem tetszett az, amit Dávid tett (11,27). Neki magának tetszhetett, mert ügyesen elsimított mindent, eltüntette a nyomokat. Más nem tudott róla. (Bár többen össze tudták volna rakni a „tényállást”, ez valószínűleg nem történt meg.). Csak az Úr tudott róla és tőle Nátán.
- Az Úr tudott róla, és neki nem tetszett – ez elég ahhoz, hogy Dávid „halál fia” legyen. A mi bűneink is, akármilyen titkosak, elegendők ahhoz, hogy Isten halálos ítéletet mondjon ránk. A titkos bűneinkre csak Ő tud rámutatni, de megbocsátani (elvenni, elengedni) is csak neki van hatalma.
- Van olyan, hogy egy titkosnak szánt bűn nem marad titokban, ilyenkor az emberek illetéktelenül, sokszor részrehajlóan bíraskodnak. Ilyenkor a bűnös igyekszik menteni magát, nem változik meg. Nem hallja meg Isten ítéletét. Nem is kíváncsi rá, elég neki, hogy az emberek (egy része; akik „vele vannak”) felmentik. Így nem kapja meg az igazi bocsánatot sem, nem tér meg.
- Dávid történetében Isten kegyelmében nem engedte, hogy mások emlegessék a bűnét. Isten beszélt neki először. Beszélt a lelkiismeretén keresztül is, ezért akarta Dávid eltüntetni a paráznaság nyomait, de ez csak újabb bűnbe vitte. Amikor a lelkiismeret elhallgatott, akkor Isten még mindig szólt – ez már egyértelmű üzenet volt.
- Isten az Igén keresztül mutat rá a bűneimre – Dávidéra is így mutatott rá: a példázatot hallva eszébe jutott a törvény („halál fia, négyannyit kell fizetnie”). Az Igének személyes üzenetté kell lennie: „te vagy az az ember”. A bíróból vádlott lett. Belőlünk is az lesz, ha az ige „szíven talál”. Mint Péter pünkösdi igehirdetésére: Isten Lelke megmutatta, hogy mi a bűnünk; megértették, hogy nincs mentségük, „halál fia”; megvallották, és a hívásra megtértek, bűnbocsánatot kaptak.
- Dávid is megértette, hogy Istennel áll szemben, és nem mentegette magát. „Isten embere” előtt, Istennek mondta el. Nem úgy, mint Saul Sámuelnek (aki szintén Isten embere): „(na jó,) vétkeztem, de...” – „Vétkeztem az Úr ellen!” – tudta, hogy ezért meg kell halnia. – „Az Úr is elvette a te bűnödöt, nem fogsz meghalni”: ez csoda. Nekünk is csoda kell hogy legyen az, hogy nem kell meghalnunk a bűneink miatt. Testileg igen, később Dávidnak is meg kellett halnia, és a testi halál a bűn következménye – de nem a konkrét bűnei büntetéseként, hanem abban a bizonyosságban, hogy vele van az Úr. Mi már azt is tudjuk, hogy örök életünk van – nem azért, mert „nem volt olyan nagy az a bűn”, hanem mert „az Úr elvette”, rátette Krisztusra.
- „Okot adtál a gyalázkodásra az Úr ellenségeinek” – ezért kell a paráznaságból született gyerekeknek meghalnia: ne gyalázhassák tovább az Urat, Dávidra se mondhatták, hogy „nézzétek, mindig az Urat dicséri, mégis van egy törvénytelen gyereke” (mert az „Úr ellenségei” tudják, mi az, amit nem szabadna tennünk). Dávid se tekinthessen úgy a gyerekre, hogy „ezért a gyerekért mégiscsak megérte”. Meg kell tanulnia, mit jelent Isten szentsége: nem tűri, hogy gyalázzák, és nem tűri, hogy valami jót lássak abban, amiről egyszer már megmutatta, hogy bűn. Nem engedi, hogy a megbánt, letett bűnt visszavegyem. Kemény lecke: meghal a gyermek (a bőjtölés ellenére), aztán „nem távozik el a fegyver” Dávid házatól (botrányok, lázadások). Élete végén mégis az Urat dicséri, amiért Ő megmentette az ellenségeitől, és végig vele volt.

- Aki ugyanígy kész elismerni, ha Isten rámutat a bűnére, annak megbocsát és eljuttatja odáig, hogy Őt dicsérni tudja. Lehet, hogy az „úton”, amin halad, ott vannak a bűnei következményei (akár azokéi is, amiket megtérése előtt követett el), de ezek abban segítenek, hogy a „földön” járjak és ne „szálljak el”, kövessem az Urat, ismerjem fel, hogy Ő szüntelenül megbocsát nekem, és ezért dicsérjem.

2Sám 22,29 „Te vagy, URam, a mécsesem, az ÚR fénysugarat ad nekem a sötétségben.”